

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Eleccions el 28-A

En les eleccions del 28-A serà difícil confiar en els sondejos electorals. En les eleccions passades es van arruïnar algunes empreses d'enquestes per haver fallat. Els mateixos experts creuen que hi ha molta dependència de l'entorn immediat. D'una banda, el tarannà del judici del procés, heus aquí les saludables preses del jutge Marchena, i, d'altra, la proximitat de les eleccions municipals, que cal recordar que són les més sensibles per a la ciutadania. Les municipals del 26 de maig són transcendents per l'ambient que es pot respirar postsentències i per la proximitat d'eleger un alcalde que sempre es veu més a prop que no pas la distància d'unes generals, tot i que només falten dos mesos per al 28-A. Tradicionalment, els grans canvis polítics a Espanya han tingut lloc després d'unes municipals. Així va ser en les primeres eleccions municipals de la democràcia de l'any 1977, en què l'esquerra va començar a treure al cap amb força als ajuntaments després del franquisme. Mes allunyades en el temps,

A Sánchez li pot passar que sigui el primer cop que guanyi unes eleccions i que no pugui governar

van ser cabdals les eleccions municipals del 12 d'abril del 1931. Estaven plantejades, *de facto*, com un plebiscit sobre la monarquia d'Alfons XIII. El resultat, quantitativament favorable a l'opció monàrquica, però amb la victòria dels republicans a les grans ciutats, va ser interpretat com una pèrdua de confiança en la monarquia i el rei va renunciar i va haver de marxar d'Espanya dos dies després de la celebració electoral. A Alfons XIII, des d'aquell fet, li va quedar per sempre el sobrenom de *Cametes*... Tot i que sovint la història es repeteix. Cal quedar-se només amb la força que tindran les eleccions municipals del 26 de maig. Ara mateix, les eleccions més immediates són les del 28-A. A Sánchez, li pot passar que sigui el primer cop que guanyi unes eleccions i que no pugui governar. Que hagi de pactar amb Podem i els independentistes. Suposaria continuar igual que ara. A Pablo Casado li pot passar que hagi de cedir poder a Ciutadans i Vox, i que el deixin amb poca capacitat per governar. A l'hora de gestionar les sentències dels polítics independentistes no serà el mateix un govern que un altre...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Just abans, just després

A punt de clausurar-se l'exposició de guaixos de Charlotte Salomon a Pedralbes, em trobo a la taula *La mesura dels nostres dies*, el llibre d'una altra Charlotte, Charlotte Delbo, que també va ser deportada a Auschwitz però que va sobreviure per explicar-ho. Me l'envia la companya Valèria Gaillard, que ha assumit per a Club Editor la missió de donar a conèixer al lector català aquesta autora cabdal de la literatura de l'holocaust, amb una dedicatòria que fa estremir: "Et faig arribar aquesta obra que he traduït amb el cor enconguit però convençuda d'acomplir no sé quina tasca que potser tu sabràs entendre." Quan l'acabo de llegir, amb un ennuiec, corro a buscar els guaixos de l'altra Charlotte, aquella vida que esclata per totes bandes a les seves vinyetes tot i el destí tenebrós que prefiguren, per confrontar el text de l'una amb les imatges de l'altra, i m'hipnotitza el buit que queda al mig, com el forat que deixa la peça que falta en un trencaclosques inconclús. Semblen els dos caps un nus brutal que s'estreny més com més procuren separar-se'n, l'una a la

“Charlotte Delbo vol saber com van tornar a la vida després d'allò”

porta dels camps nazis, l'altra a la sortida. La seqüència que traça Charlotte Salomon en els seus dibuixos és la d'una jueva alemanya de bona família —encara que sembrada de suïcidis— a mesura que va prenent consciència d'un món que s'enfonsa. Ni una sola làmina reflecteix, però, la seva entrada a Auschwitz perquè, embarassada de cinc mesos, va ser gasejada el mateix dia que va arribar-hi. El llibre de Charlotte Delbo, en canvi, últim volum d'una trilogia que Club Editor anirà publicant en ordre invers, comença dues dècades després de l'alliberament, quan decideix donar veu a les

companyes de captiveri per saber com van tornar a la vida, després d'allò. L'ús del neutre és obsessiu, com si no hi hagués un nom adequat per referir-se a l'existència que havien tingut *allà*, aquell lloc del qual, inexplicablement, van tornar. Alguns n'han dit el "mal absolut", el "mal radical", però posar-hi un llistó, encara que sigui superlatiu, potser és una forma de mesurar-lo, rebaixar-lo, i aquestes dones no tenen pas ganes de donar nom a gaire res, si no és a l'estupor de descobrir que en llibertat també hi havia gent que moria ("no se m'havia acudit que es pogués morir fora del camp"); que tota la seva reserva de records la van exhaurir *allà*, i "ara res no pot omplir l'abisme entre els altres i jo, entre jo i jo"; que "la memòria se'n va a tires, com tires de pell cremada"; que plorar és una gràcia que els continua sent negada, igual que el son, perquè de nit pensen, "pensen contra els murs", i perquè de tothom qui troben pel carrer en sospesen les mans, els ulls, els llavis, per saber quin d'ells, *allà*, les hauria ajudat a caminar, els hauria donat una mica de la seva aigua.